

כבכל קיץ, גם השנה ירדה עונת הירמולונים על בתי הקולנוע בכל עוצמתה. מזה שבועות כמעט ואין מחלפים סרטים בבתי הקולנוע ואם כבר מתחלף משתו, בדרך כלל רצוי שלא לשים אליו לב. הקיץ, כך חושבים מפיצי הסרטים בארץ, נועד בעיקר לסרטי ילדים ולסרטים ישראליים, והשנה אף אחד משני הסוגים הללו לא הצטיין במיוחד. ועם כל ההנאה שיש לי אהבתי הקולנוע כאשר הוא רואה בהצלחת סרט של בוניאל, הרי בכל זאת לא יילך לראותו יותר מחמש פעמים, ועם כל ה"הערכה" לטאנגו האחרון מתחשק לו למרות הכול לראות גם סרטים אחרים.

וסרטים כאלה ישנם. חלקם מחכים בתור, שייגמר הקיץ, אחרים מחכים שכמה מן ההצלחות הבווערות יצטננו, וכדי להתנחם בתקוות, עד אשר אפשר יהיה להתנחם בסרטים, כדאי להתכונן לכמה מן הדברים היותר מעניינים, המוכנים כבר להקרנה

בישראל בעתיד הקרוב.

בראש וראשונה, זעקות ולחישות, סרטו החדש של אינגמר ברגמן שיגיע לקולנוע צפון - מחקר חודר ומזעזע של נפש האשה בכמה גירסות שונות. הסיפור על שתי האחיות והאומנת המספלות באחות שלישיית, הגוססת לאיטה. מכל בתוכו את כל העוצמה הדראמטית האופיינית לברגמן. עלילתו מתפשטת על זמן קצר בלבד, היא מתרחשת כמעט כולה בין כותליה של אר' תה הדירה, וכל ארבע הנשים בה זוכות לטיפול ולגיתות מדוקדק ומפורט.

ובעיקבות ברגמן, מחכים לתורם, באותו בית-קולנוע, סרטו החדש של אנדרה קאיאט אין עשן בלי אש אשר זכה לפרס בפסטיבל ברלין, וסרטו החדש של קוסטא-גבראס מצור, שהספיק כבר לעורר תגובות חריפות בכל רחבי העולם. בעצם, שני הסרטים גם יחד הם שעדורייטיים. הראשון, המתאר שחיתות, שוחד וסחיתות במעורבים במהלך בחירות עירוניות בצרפת, עורר התנגדות כבר מן הרגע הראשון. ממשתל צרפת סירבה להעניק לקאיאט את התמיכה המקובלת שמגיעה לסרטים צרפתיים. ה"צנורה איימה להפעיל את המספרים שלה, וכל אמצעי הפירסום הממשלתיים, כמו

וורדנצורת והקמן ב"הדחליק"
כל קסמי הקולנוע -

הטלוויזיה, נסגרו בפני הסרט, וכל זה, משום שפרשת אין עשן בלי אש דומה יותר מדי למציאות פוליטית קיימת בצרפת. אצלנו, דבר כזה לא היה מגיע לבד. אשר לסרט של קוסטא-גבראס, המתאר את ההתערבות של הסי.איי.אי. (שירות הביון המרכזי האמריקאי) במדינות דרום אמריקה, וההתקלויות של סוכניה עם אירגוני המחתרת שם. הרגיו עד כדי כך את האמריקאים, שראש מרכז ההסברה של ארצות-הברית, סירב לאשר הצגת הסרט במיסגרת פסטיבל רשמי באמריקה. וקוסטא-גבראס שבע מכך נחה, משום שראה בדבר אישור נוסף לנכונות התיאוריות שהוא מציג בסרט.

עוד, בין העומדים לבוא בקרוב: הדחליק, אחד משני הסרטים שקיבל פרס בפסטיבל קאן, בהשתתפות ג'ון הקמן ואל פאצ'ינו, יוצג כנראה בסתיו הקרוב. סיפור זה,

ביסט וליאו ב"קלידה האמריקנית"
כל חדשות הקולנוע

על שני נוודים מוררים והידידות המשונה שקושרת אותם זה לזה במסעותיהם על פני ארצות-הברית, עורר אומנם תגובות חלוקות מצד הביקורת, אולם אישיותם של השחקנים הראשיים והדמיון לסרטים מצ' ליחים כמו קאבוי של חצות או רסיטי חיים עשוי להסוך את הסיפור למצלמה. סרט אחר שהוצג בפסטיבל קאן, ואולי אחד המקסימים שנראו שם, הלילה האמריקאי של טריפו, גם הוא נמצא כבר בארץ, ומוכן להקרנה. אמנם, תקדימים מראים שסרטים חמראים כיצד מפיקים סרטים אינם רוכשים בדרך-כלל את לב הקהל הישראלי, אבל צריך לקוות שסרט זה של טריפו, למרות שהוא עוסק בעצם בתולדות הפקתו של סרט, יזכה לגורל שונה. כי האהבה לקולנוע, החוש לגצל כל מה שמציעה האמנות הטיבית, וסידר רה של טיפוסים נמדדים, והפכים את ה"סרט הזה לחוויה קולנועית.

הבז לא נאריך יותר בלישימה. הסרטים שהוזכרו למעלה נחשבים כבר לאקטואליים כמה חודשים טובים עד אשר יוצגו. אז למה להתנבא לעתיד רחוק יותר?

הפילגש הסוסה - שיעור בסמים

להרואין, ממשלת ארצות-הברית מכבה תקוממות בגיטו הכושי בהפצצות מטוסים כבדות.

אם יש לסרט חסרון, הרי זה דווקא האפיוזודיות שבו. זהו אוסף של קטעים המבוסס על שלוש סדרות של סיפורים מצויירים, והשוני בין שלוש המקומות, מפריע, משום שפרץ אינו זוכה אף פעם להגיע לדמות מוגדרת. אולם למי שמחפש משבר-רוח מרענן, חצוף ומפולפל, והמתמצא במציאות האמריקאית, הסרט יסב הנאה ניכרת.

בתחתונים ובלעדיהם

פריץ החתול (אורדן, תל-אביב, ארצות-הברית) - כפי ש-כבר פורסם, זה לא סרט מצוייר

ככל שאר הסרטים המצויירים, אמנם הגיבורים הם חיות, ואמנם החיות מסמלות בני-אדם, אבל כאן באורח פלא, הצמיחו החיות המצויירות אברי-מין, הן מעשנות חיש, מזריקות לעצמן הרואין, משתפות באורגיות.

גיבור הסיפור הוא פריץ, החתול שרוצה להיות תמיד בעניינים. הוא מפתח קטינות למישל המוני באמבטיה, הוא מצית בטעות אוניברסיטה, מדרבן כושים למהומות נגד המשטרה, משתף-פעולה עם הבורת מהפכנים אלימים, בקיצור הוא עושה כל מה שמתחייב מעצם היות האדם צעיר, משכיל ומתקדם באמריקה של ימינו, והוא עושה את כל הדברים הללו באותה התמימות, חוסר ההכרה והאידיאליזם של נגור המוס אחרי רעיונות גדולים מבחוץ. כאמור, פריץ מוגש בסרט רק חיות אחרות, אבל חרמזים לבני-אדם מובנים מאוד. נערותיו הן "כלבות" (אין צורך בהסבר), הכושים הם עורבים, (הן בגלל הצבע והן בגלל הביטוי האמריקאי "ג'ים קראו"), השוטרים הם חזירים ("פיגס" בשפת הסטודנטים והפרברים), וכן הלאה. ובעצם, אין איש יוצא נשכר מסרט זה, את כולם מצויר ראלף באקשי, שהביא את פריץ ורעיו לבד, באור שקסטי הנובל בעלבו. היהודים מתפללים בבית-הכנסת לנשק אמריקאי עבור ישראל, הכושים הם אוסף של פטפטנים מסוממים ואלימים. המהפכנים אינם אלא ביונים רכובי אופניים, שפיקופטים סוטי-מין ומכורים

שערוייה בגינונסיה

בוזאנקה בגימנסיה (מקסים, תל-אביב, איטליה) - את לאנדו בוזאנקה אין צורך כבר להציג,

אחרי גבר ארוטי ואהבה בקופנהגן. הוא הקריקטורה הניצחת של הגבר האיטלקי שאינו מסוגל לחסיר את המין, אף לרנע אחד, ממחשבותיו.

ובכן, תארו לכם את מר בוזאנקה, הפעם כמורה להיסטוריה, אשר מגיע מעיירה דרומית נישכחת, בה לימד בני איכרים מטומטמים למחצה, אל רומא הבירה, שם סודרה לו משרה, בעזרת החשפעה של דודנו, הפקיד הבכיר. הוא גר בדירת רווקים מפוארת, עם כל תשמישי הזימה הדרושים, מצוירים אירוטיים על הקירות ועד למיטה העגולה, אבל למרבה העצר, הוא צריך להתחלק ביורה עם דודנו, הזקוק לעתים קרובות למנוחה מרעיתו הלוחצת, בחיק גברות לוחצות פחות.

בין חברותיו לעבודה, יש מורה אחת למדעי הטבע שניחנה בכל מה שהטבע יכול להעניק לאשה. המורה (רוזאנה פודסטח) אמנם אינה עוד בשלבי הפריחה הראשונים שלה, אבל טוענת לבתוליות מסויימת, החיות אחריה כרוך בחיובקים וסטירות לסיווי ומחייב את בוזאנקה המסכן בתכסיסי מין שאינם ביוק מדרך הטבע. בקיצור, חיים מתסכלים מאוד, שמביאים לאו-ידווקא בצורה סבירה ביותר, את המורה ההמוס לראש הפגנת תלמידים, ולידי הסתבכות עם החוק. כל מה שמוביל

פודסטח ובוזאנקה: שיעור בטבע

לקראת תוצאה זאת צריך אמנם להיות משוכך בהומור ומין, אלא שההומור הפעם אינו מן המצחיקים ביותר, ומתרכז בעיקר בהצגת מר בוזאנקה כאוויל חסרת-תקנה, ואילו המין, עם כל זכויות המורה לטבע וחצאות המיני של התלמידות והתחתונים המציעים מתתחם, רחוק היום מלהוות סנסציה כלשהי. אבל יתכן שאלה המתגללים מצחוק לעצם מראהו של בוזאנקה, יבואו על שפרם.